

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIAE ELEGIACAE, cum interpretatione & Scholijs

ELIAS VINETI.

Num mei Pauli Silbermanni Berathusiani Noricij.
ACCESSERVNT ET HORVM
Poetarum opera Sententiosae.

Phocylidis	Rhiani
Pythagoræ	Erathostenis
Solonis	Panytidis
Tyrtæi	Lini
Naumachij	Menecratis
Callimachi	Posidippi
Mimnermi	Metrodori
Eueni	Simonidis
	Seniorum libellus.

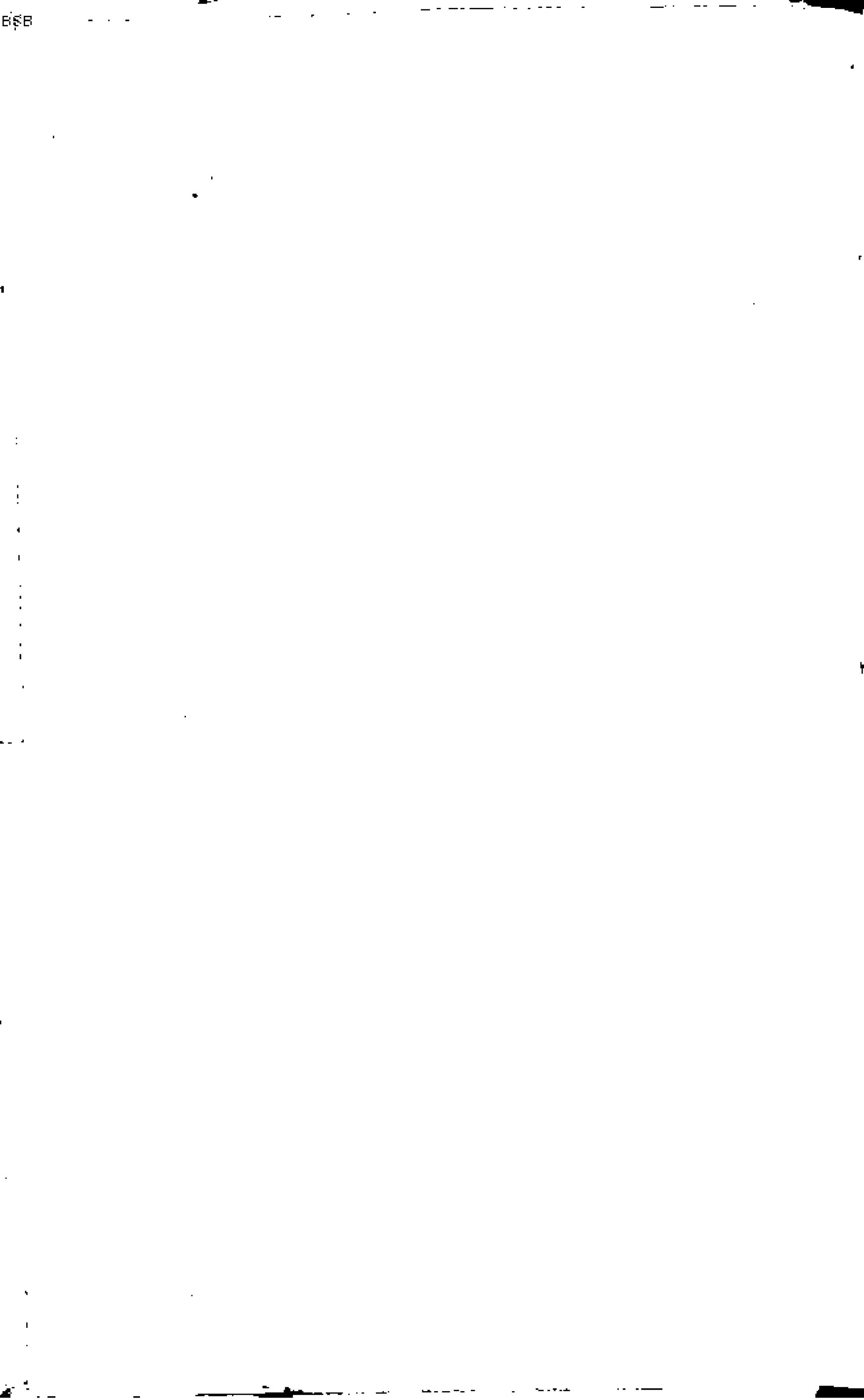
Omnia in usum Scholarum collecta, & ad verbum
conuersa per IACOBVM HER-
TELIUM Carrensem.

Adiecta quoque est omnium versio, Latine
Carmine à diuersis expressa.

Οὐ πέποιθαντος εἴη τηρίας λαλῶ.

M. D. LXXVII.

Meliti compauit, 9. Septemb: Anno D: C: 1530 XCVI
Lutetia: Lutetia: Constat. 2. 46.

A M P L I S S I M I S ,
PI E T A T E , P R V D E N -
T I A , A C E R V D I T I O N E
præstantissimis viris , D . Coss.
& Senatoribus Reipublicæ
Salueldensis , Domini
ac Patronis suis ob-
seruandis.

S. P. D.

Vandoquidem Viri amplif-
simi , nihil animis hominum
magis inhæret , quām id , cū
à teneris confuerunt : idq;
quod tenerum est , vt ait Se-
neca , proximis applicat :
vniuersæ hominum societa-
tis permagni interest , vt ab ineuntibus sta-
tim annis mortales optimis , quā per totam
vitam usui futura sint , assuescere discant :
Quia verò ætatis imbecillitate iuuentus ad
malum quām ad bonum proclivior , minus
considerat profuturae an obfutura sint , quæ
tractat : opus est , vt per adultiores , quibus
cura eius qualicunq; modo incumbit , à tur-
pibus ad honesta , à vitijs ad virtutum amo-
rem deducatur : Id autem nulla commodio-

E P I S T.

te via, quam per liberalem institutionem, fieri potest. Tanta enim eius vis est in utramque partem, ut nulla tam bona possit esse natura, quin illius quasi excolendae cura intermissa, vitiosa reddatur: nulla item tam mala sit, quæ non ad frugem liberali ac fidei institutione redigatur. Proinde cum adulta hominum ætas ad omnia minus docilis tractabilis sit, quam rudes illi iuuentutis anni, qui instar ceræ quamlibet impressionem facile admittunt: tum generosi mores, ut ille ait, imbuendi sunt, cum tener est animus: tum optimis assuescendum, eaq; discenda, quæ nec grandinem, nec vim, nec Iouem ipsum, ut Plato inquit, extimescant: quæ quoque cum naufrago salua enatare, nec à latronibus eripi queant, cum ad quævis cereum adhuc est ingenium. Nam postquam annis iam quasi ditiguit animus, partim à grè, quorum prava consuetudine fuiimus infecti, dediscimus: partim, quæ noscimus, non nisi maxima nobis inculcari difficultate possunt. Quò elegantissima metaphoræ hac respexisse videtur Ouidius:

*Qua præbet latus arbor spaciantibus umbras,
Quo posita est primum tempore, virga fuit.
Tunc poterat manibus summa tellure reuelli,
Nunc stat in immensum viribus aucta suū:*

Hæc.

D E D I C A T.

Hæc perita rerum antiquitas considerans, quæ nihil non egit, ut Republicæ optimè constitutæ in suo flore permanerent, iuuentum, ceu seminarium totius hominum conversationis, optimis quibusvis non tam artibus & disciplinis, quam morum virtutibꝫ præceptis imbuendam curauit. Non ignara, & sine literis rudes inertesqꝫ, & cum literis parum utiles fore homines, nisi honestati virtutem primūm assuefierent. Plus enim deficere, quam proficere eum, qui doctrina proficit, & moribus deficit, præter Aristotelem, quotidiana docet experientia. Non autem quæuis temerè, & citra delectum, teneris puerorum animis obtrudi passa est: sed eos autores, qui & pietatem, & præcepta de morum virtutibus continent, proposuit. In quorum autorum numero, Poëtæ, qui vel mira ingenij industria clarorum Virorum egregia facta in exemplum posteritati descripta reliquissent: vel quam breuissimis, maximeqꝫ illustribus sententijs doctrinam morum essent complexi, suo quodam iure facile prius obtinuerunt: unde & nomen illorum in maximo cultu, maximaqꝫ veneratione apud optimos quosvis extitisse non ignoramus, Plato, philosophiæ quidam sol, huiusmodi Poëtas non dubitat nunc deorum filios, nunc prophetas appellare. Et tantum

E P I S T.

abest, ut è Repub. sua eiecerit (quod ijs fecisse legitur, qui diuina poëticæ arte ad lasciuem, turpesq; amores abusi erant) ut & ipse testimonij eorum usus, & alijs exemplo suo præclarissima ipsorum monumenta euoluendi autor fuerit. Sicut eius rei locuples testis est honestissima creberrimaque apud ipsum Solonis, Tyrtæi, Homeri, Hesiodi, & aliorum melioris notæ mentio. Socratem, qui ipsius Apollinis oraculo sapiens pronunciatus est, Euripide Tragico familiarissime usum esse, nemo nescit. Μασῶν δορά τοντες Ηγείας & οὐτῶν ἀγοράκες ab Hesiodo & Piudaro nuncupantur. Strabo autem lib. 1. de Situ orbis scriptum reliquit, veteres πλώποι περιβόλων πομπέων, ut omnium doctrinarum antiquissimam, philosophiam quandam perhibuisse. Quippe quæ à teneris nos vnguiculis ad viuendi rationes perducat, mores atq; affectus edoceat, quæq; gerenda declinandæ sint, quandam cantus suavitate præcipiat. Et quod magis suam erga huiusmodi θηλατές παιδιάς gratitudinem testatam redderent, iuvenesq; ad bonarum rerum studia, morumq; integritatem excitarent: statuis ac imaginibus eos honestari, poëmata ipsorum in publicis Deorum celebritatibus, alijsq; conuentibus recitari, optimasq; sententias templorum foribus, tanquam Deo dignas, imò ab ipsis

Numi-

D E D I C A T.

Numinibus usurpatas, affigi, nec non aureis
preciosisq; materijs insculptas ad omnem po-
steritatem conseruari curauerunt. Quem-
admodum ex Platone, Xenephonte, Pausa-
nia, Plutarcho, Athenaeo, alijsq; vetustissi-
mis scriptoribus & iam dicta, & alia plura de
Poëtarum excellentia & utilitate cuius ob-
uiā sunt: nec patitur epistolæ angustia huc o-
mnia referre. Etsi vero Christianæ professio-
nis homines, sinceræ Religionis Pietatisq;
studium non ab huiusmodi autoribus, sed ex
facrosanctæ Scripturæ fontibus petere debent
& possunt, ut quæ sola salutem & æternam be-
atitudinem per Iesu Christi veri Dei,
veriq; hominis meritum credentibus para-
tam esse monstreret, præceptaque ad Christianam
vitam utilia copiosissime præscribat:
tamen Poëtarum quoq; (qualium scripta iu-
uentuti proponimus) lectionem & usurpa-
tam, & in non contemnendo precio habitam,
habeudamq; esse, grauissima sanctissimorum
in Ecclesia Dei virorum exempla & autori-
tates comprobant: quarum paucissimas, ob
eos qui parum dextrè de Poëtis sentiunt, in
medium proferre placuit. D. Paulum, ele-
ctum illud Dei omnipotentis organum, Poë-
tarum libros euoluisse, & vt Clemens ait, ad
ædificationem curamq; aliorum, testimonijs
eorum uti nou erubuisse, Sacrarum literarum,

E P I S T.

veritas testatur. Sic Act. 17. vbi Deum esse probat, Aratum vetustissimum poëtam citat. 1. Cor. 15. ex Menandro Comico malorum consortia fugienda monet, quod prauis colloquijs boni mores corruptantur. Cretensum mores Tit. 1. ex Epimenide vate Cretensi graphicè depingens ait: κέντρος τε οὐσία, καὶ θεία γαστρίς ἀγράν. Gregorius Nazianzenus, ob excellentiam Theologus dictus, scriptis poëtarum mirè delectatus est, & sacrorum carminum volumen posteritati reliquit: quod non solum prisca temporibus propositum est pueris, ut Socrates, Sozomenus, Orosius & Eutropius scribunt, verum etiam hodiè à doctissimis Viris in delicijs habetur. Quid de Iohanne Chrysostomo Patriarcha Constantinopolitano sub Arcadio & Honorio Imp. Anno Christi 401. dicam, qui Aristophanis Comœdijs etiam noctu propaluino usus est? Quid de Eustathio Thessalonicense, cuius etiam hodiè eruditissimi in Homerum, ingeniorum fontem, Commentarij extant? Neque mihi hoc loco temperare queo, quo minus etiam D. Basilij Cæsariensis, cui virtutum splendor Magni cognomen peperit, verba adscribam, de eorum Poëtarum lectione, qui bonorum hominum dicta factaue narrassent: quales præ cæteris fuerunt, Homerus, Hesiodus, Theognis, Phocylid-

D E D I C A T.

cylides, Pythagoras, Solon, Tyrtæus, & alij. Sic ergo in Admonitione ad adolescentes, quo pacto ex gentilium scriptis proficere queant, ait: Εἰ τύχεις παρασκευὴν καὶ ποιητὰς,
καὶ λεγοποιοῖς, καὶ ρήτορσι, Καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ-
μιλητέοις, ὅθεν ἀναμέλητος πέπος τὸν τὸν Φυχῆς Πα-
μέλιδαν ὥφελός τις ἐστοξ. Καὶ μετ' ὅλην γερενά:
εἰ μὲν τὸν ἐστι τις οἰκότης πέπος ἀλλήλας τοῖς λόγοις,
περάγονταν ὑπὲν αὐτῶν ἡ γνῶσις γέροντος: εἰ δὲ μὴ,
ἀλλὰ τό γε παραληλαθεῖται θέντας καταμαθεῖν τὸ
Ἀλεξανδρεῖον καὶ μικρὸν εἰς Βεραμίσιν τὸν Βελτίονος. Hoc est: Poëtis & Oratoribus omnibus ho-
minibus utendum, unde futura sit aliqua utilitas, quæ ad animæ faciat ædificationem. Et
paulò post: Et si nostrorum sermonum atq; gentilium vlla est conuenientia, nobis illorum
valde conferet noticia: si in minus eos saltem
simul conferendo differentiam discere lice-
bit, cum ad melioris optionem atq; delectum,
non parum comparatio valeat, & inferiora
sæpe collata sint potioribus ornamento. Nec
ab his dissentit Philo sapientissimus, dum li-
bro de Agricultura, de puerorum studijs in
hunc modum disserit: Φυτώσω δὲ ταῖς μὲν ἐσ-
τὸλικίᾳ πανδικῇ Φυχᾶς μοχεύματα, ἔντοντα
πέπος αὐτὸς τιθωνότεται. Εἴτε δὲ ταῦτα, η τὰ γερά-
Φερον καὶ ἀναγνώσκειν ἔνσονται οἰκοτήσεις, η τὰ

E P I S T.

οὐδὲ σοφοῖς παισκαῖς ἀκριβῆς ἐρεύνη, γεωμετρίᾳ,
 τείᾳ, καὶ ηπορίᾳ τὰς ἡγεμονίας λόγους μελέτη, καὶ
 ἡ σύμπασα τῆς ἀγκυκλίας παιδείας μαστική.
 Quæ verba Latinis autibus sic sonant: Infestram autem primū in puerilis ætatis animas, surculos, quorum fructus ipsas enutriat. Sunt autem hi, scribendi legendiq; certa industria, eorum quæ apud sapientes poëtas habeuntur diligens scrutatio, geometria, oratoria facultatis meditatio, & vniuersa liberalis musica. Atq; hæc quidem de Poëtarum autoritate & lectione paucis attigisse, non planè ἐξ τοῦ τῶν ἑλλήνων, sufficiat. Haud enim parcm humeris suscipere provinciam, si ex singulis Christianis scriptoribus (vt degentiliū myriadibus taceam) Poëtarum & laudes colligere, & osorum calumnijs occurrere conarer. Ego itaq; tantorum virorum iudicio & consilio incitatus, iuuentuti, cuius informauidæ mihi quoq; cura incipuit, hac in parte, quod ad optimorum Poëtarum studiūm attinet, labore quidem duro, animo vero non ægro consulere studio, cum hanc meam esse Spartam non ignorem. Mirificè enim peritæ rerum antiquitatis, quæ, vt Plato vult, κρείττων ἄνακτος ἡ ἐγγυτέρα θεῶν ἐχύτο, exemplum se qui, & quantum par est, alijs ad idem faciendum autor esse placet. Hac de causa, cum labores nostros, quos in Comicorum L. scriptis,

D E D I C A T.

ptis ab interitu vindicandis exhaustimq; bonarum literarum studiosis non ingratos animaduerterem: facile, nunquam satis laudati viri D. Iohannis Oporini, Compatrii ac amici mei obseruandiss. consilio acquieui, quo me, vt horum quoq; Poëtarum, quos hic damus, scripta collecta iuuentutis studijs communicarem, incitauit. Theognide ergo γνωμικοτεχνη, cū versione & doctissimis ELEAE VINETI Annotationibus, ex arbitrio D. Typographi, præmisso, reliquorum autorum omnium scripta ex diuersis hinc inde auctoribus congeſſimus, congeſta fideliter interpretati sumus, & ad puerorum captum quam proxime accommodauimus. Nec iuuenilibus ingenij inutilem hanc nostram operam fore speramus. Castissima enim saluberrimaq; de morib; præcepta propōnit, quæ vſu non pœnitendum in omnes vitæ huius partes, si recte percipiāntur, ſint allatura. Præterea Græcæ linguae (quæ comptifissima eſt in his auctoribus) cum Latina collatio, non parum emolumenti ad vberiorem eruditionis thefaurum comparandum adferret: ijs præfertim, qui aliás viua magistri voce defituti, ipſi ſibi præceptores eſſe in Græca literatura coguntur: vt plures commoditates, quas præter iuniores etiam adulti hinc haurire poſſunt, sciens præterea. Neq; pa-

rum

E P I S T,

rum tamēn doctissima Stobæi interpretatio, unde non paucas sententias transcripsimus, nos iuuit. Versionum Latino carmine, sui cuiq; interpretis nomine præfixo, ne alienis nos ornare plumis videremur, subiecimus, vt Græcæ elegantia cum Latina melius perspiceretur conuenientia, ab ijs, qui iam absq; cortice in Græco studio natare queunt. Non dum carmine reddita, pro nostra etenimitate pedibus astrinximus, ita vt quām proximè Græca sententia exprimeretur. Alicubi lectionis varietas margini est aspersa. His omnibus eiusdem, si non carminis, tamen argumenti libellus Seuriorum insertus est, vt quām absolutissimam de moribus, totaq; vita laudabiliter instituenda doctrinam, optimorum hoc Poëtarum Opus teneris puerorum animis proponeret.

Hunc autem nostrum laborem, Viri amplissimi, vobis inscribere, librumq; Scholæ vestræ consecrare, maximè necessarium duxi: tum, vt sub amplissimi nominis vestri patrocinio (quod quām eximum erga bonarum artium cultores semper extiterit, manifestius est, quām vt nostro præconio indigat) tutus à maleuolorum, quorum plena sunt omnia, mortibus in communem iuuentutis usum prodire: tum in primis, vt grati tandem

D E D I C A T I

tandem animi iudicium, licet exiguum, exhiberem pro innumbris Reipublicæ vestræ in me beneficijs. Cum enim puerilium studiorum partem non postremam Scholæ vestræ celeberrimè constitutæ, sub optimis præceptoribus M. CHRISTOPHORO HOFFMANNO, & IOANNĒ TUMLERO, (P. CASPARĒ AQVILA primariam Ecclesiæ curam gerente) feram, acceptam: gratitudinis officium videbatur requirere, tam pro his, quam pro alijs ciuium vestrorum in me meritis, chartaceo hoc munusculo, cum aliud non esset, testatum omnibus reddere, memoriam humanitatis vestræ nondum apud me senuisse: si forte alij in eo exemplo excitati meliora, nominique vestro amplissimo magis conuenientia darent, & tandem æxagisicæ turpissimum crimen à Christiano coetu exulare inciperet. Etsi verò per se fatis exiguum est munusculum hoc, nec dignum quod cum P. V. officijs conferatur: tamen, si pro vestro fauore erga liberalia studia & iuuentutis honestam institutionem, offerentis animum respexeritis, non minùs gratum confido futurum, quam si vel Colophonium aufeum à me P. V. obstatum esset. Quæ spes ne me fallat, per eam, qua omnes φιλομάθες prosequi soletis, benevolentiam etiam atq; etiam oro. Deus Opt. Maximus, æternus

Pater

E P I S T . D E D I C A T .

Pater Domini nostri Iesu Christi,
P. V. consilia & actionem ad sui nominis glo-
riam, & Ecclesiae, Scholæq; communem
salatem dirigat, vosq; omnes in sui agni-
tione vera conseruet, Amen. Basileæ, ex
Ludo literario ad D. Petrum, g. Calend.
Febr. Quo die, vt quidam volunt, ante an-
nos 1527. Paulus Tarsensis ad pœnitenti-
am reuocatus diuinitus, hostili in Christia-
nos animo deposito, Christi
dogmata amplexus est: quem-
admodum Lucas Act.
g. scripsit.

P. V.

deditissimus

Iacobus Hertelius
Curienfis

ELIAS VINE TVS

S A N C T O L E C T O R I .

V M ocij plurimum Anno
superiore apud Franciscum
Sangelasium Engulismen-
sis Ecclesiæ Decanum, vi-
rum cùm generis splendo-
re, tum ingenij dexteritate
apprimè nobilem, nactus
fuisset: id totum, quantum per aduersam
valetudinem licuit, in iucundissima Græco-
rum Poëtarum lectione à me contritum est,
qua quidem in re consilium eorum lubens
secutus sum; qui antiquos scriptores eo le-
gendos ordine censem, quo & vixerunt, &
scripscrunt: quòd recentiores à vetustiori-
bus semper habeant quidpiam, quod non fa-
cile intelligas, nisi prius illos diligenter lege-
ris. Perlectis igitur, quorum fuit copia, ve-
tustissimis quibusque, cuiusmodi sunt Ho-
merus & Hesiodus, Theognidem tandem in
manus sumpsi: cuius sententias licet graues
esse non dubitarem, eo tamen intellectu mihi
faciles fore sperabam, quòd crederem nil
esse illic quod à posterioribus, quos aliquan-
do legeram, non fuisset luculentius tracta-
tum. Verùm vix dum è portu solueram, cum
tor subito emergunt scopuli, tot statim ob-

ortæ

ELIAE VINETI

ortæ nubes, cœlumque diemque eripiunt oculis, ut à proposito facile his deterritus fuisse: nisi cupidus huius conficiendi æquoris me planè obstinata iam inde cepisset, ex quo primum à Præceptoribus meis, Aristotelis aliorumq; veterum scripta prælegi mihi cœpta fuerant, quæ huius Poëtæ sententijs veluti suauissimis flosculis inspersa essent.

Cùm igitur pergere obfirmato prorsus animo certum esset, quæ ad tam difficilem periculofamq; rem conficiendam conduceare visa sunt, ea diligenter omnia adhibui, cuiusmodi sunt cùm variorum codicum, locorumq; ex eodem autore ab alijs scriptoribus citatorum diligens collatio: tūm syncerum & acre amicorum meorum, virotum doctorum, vñā cum meo, iudicium: inter quos PETRVS PANAEIVS, & IACOBVS GYPLVS, facile principes. Qua quidem diligentia abscisis, abiectis, transpositis multis, effectum tandem est, vt instituto satisfecerim meo, perlegerim bonum poëtam, eorumq;, quæ in eo corrupta erant, bonam magnamq; partem obiter castigauerim.

Caterūm cum in eo totus esset, IohANNI LODOICO TILETANO, typographo diligentissimo, rem patefeci, cum istius bibliopolium, quærendi ex eo exemplaris gra-

E P I S T O L A.

ris gratia aliquando me contulisset: quam vbi intellexisset, rogauit vehementer, vt si quid haberem in eum autorem, quem esset breui excusurus, comunicarem: me sibi, studiosisq; omnibus gratum factum. Id autem per facilè impetravit ille, quando incunre hac x-state huic veni, candide lector: cui in tuam gratiam publicandam tradidi, quicquid fuit nostri in Theoghidem laboris, quem autorem utinam tam totum restituere omnino potuisse, quam cupiebam. Is enim tam depravatus fuit, tam lacer, tam hancus, vt nulla diligentia, nullo labore, nullis depiç; quantislibet vigilijs id præstate potuerim. Quæ res in causa est, vt in Latinum seruionem à me conuersum non habueris. Quod reliquum igitur hic desiderabitur, id ab alio interim dum fœlicius expectabis, nostro hoc labore, quantuluscunque est, fruatiss, cùmq; boni consulas
xclim. Vale, Lutetiz. Calendas Sextil; 1543.

B —

B

THE

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

Nunquam eius bona gloria interit: neq; nomen ipsius,
Sed quamvis sub terra sit, manet immortalis.

Quem se fortiter gerentem, manentēq; & pugnantem,

Pro patria & liberis vobemens Mars peremerit,

Quod si effugerit sorte mortis longū inducentis sopore,

Et victoria potitus splendida gloriā pugna auferat,

Ipsū ex equo omnes iuvenesq; senesq; colunt,

Multisq; incundis affectus ad orcum abit.

Senescens autem inter cives precellit, neq; quis illum

Ladere, nec irreuerenter nec iniuste cupit.

Omnesq; in sedibus iuvenes simul & aequales

Loco cedunt ei, quiq; maiores nati sunt.

Huius igitur virtutis ad summū peruenire, nunc ali-

Natur animo, non remittens bellum. (quis

Eiusdem: aliâs Callini.

Quamdiu torpeis? quando strenuam habetis animam

& iuvenes? an non veremini vicinos,

Ob tantam ignorantiam? In pace autem vobis videmini.

Sed cre: sed bellum totam regionem infestat.

Quin scutum aliquis arte in prælio hosti obtendat:

Et aliquis moriens ultimo iaculum emitat.

Honori enim est & ornamento viro, pugnare

Pro patria & liberis & tenera uxore

Aduersus hostes. Mors autem aderit, quando cumq;

Parca destinauerint. Sed age quissimā rectā pergit

Extenso in altum gladio, & sub scuto force pectus

Foueat

S E N T E N T I A E.

Ἄδεπτος λέλεσ οὐθὲν διαδίλλυται, καὶ ὅνομα αὐτῷ
ἀλλ' οὐτὸς γῆς πόρος εἰς γύγνεται ἀθάρατος.

Ἐν τοῖς δημιουροῦσι, μηδενίτε, μετράμενον τα
γῆς περί οὐκανόντων Θεοῦ Αρής οὐδέσπι.

εἰ δὲ Φύγοι πλὴν ληῆσα ταπλέυτος θεάσατο,
νικήσας δὲ αἰχμῆς αὐγλαὸν οὐχ θεός ἐλος,
πάντες μὲν τιμῶσιν ὄμοις νέοι, ηδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἐρχεται εἰς αἴδην.

γηράσκων δὲ αἰσθαντας οὐταντέπι, οὐδέ τις αὐτὸς
βλάπτει, οὐτὲ αἰδεῖς οὐτε δίκης εἴθελε.
πάντες δὲ οἱ Γώκοισιν ὁμοῖοι νέοι, οἵγειας αὐτὸς
εἶκεστι χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.

ταῦτης νῦν τις ἀνήρ δημογῆς εἰς ἄκρους ικέσθη
προφάστω, Θυμὸν μὴ μεθεῖσι πολέμου.

Ἐν αὐτῷ, ή Καλλίν.

μέγαρις τὸν λεπτάνειδος; πότερον ἄλικινον ἔχετε Θυμὸν,
ἄντειον δὲ ποιεῖσθαι ἀκριπτορικήνοντας,
ἄδελικο μεθείνετε; εἰ δειπνῷ δὲ δοκεῖτε

ἥδη, ἀταρέποντειν οὐκέτι αἴτανος ἔχει.

* εὖ νύτις ἀστίδα Θίσται ἐπαργίως πολεμίζωμ. * Hūc
λαὶ τις διαδιηγήσκειν ὕστερον ἀκοιτισάτε. hexa-
τημέντε γέροντες οὐκέτι αὐγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς περί, εἰδὲ παῖδων, λεπρίδης τὸν ἀλόχον
διυπονέσσιν. Θάνατος δέ ποτε ἔπειται, ὀππότεκεν δὴ
μοῖραι Πηνελώσαστ'. ἀλλά τις θύεται,
ἔγκρος ἀπαρχόμενος, οὐκέτι δέ τοις ἀστίδος ἄλικινον πτοερπλευτείται
ἔλσας

D. Ca-
mera-
rius
de suo
sup-
leuit.

T Y R T A E I

Foucat, cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale est
Virū, neq; s; à maioribus immortalib; genus ducat.
Sape quis elapsus è pugna sonuq; telorum
Euadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit.
Atq; hic sancè nec amicus est populo, nec gratus:
Illum verò magnus O parius deflent si quid passim
Universus enim populus virū fortem desiderat (fuerit.
Defunctum, viueniem verò instar semi dei colit.
Nam corām intuentur illum velut turrim:
Quippe solus multorum aquat facinora.
Eiusdem.

Veruntamen Herculis genus invictum estis:
Confidite nondum Ionis facies auersa est à nobis.
Nec hominum turbam formidatis, aut metuatis,
Quin recta quisq; hostibus scutum obuertat.
Inuisam amissurus animam, mortisq; nigrum;
Sed solis splendori gratum subiturus fasum.
Nostris enim quām grauia sint Martis luctuosi opera,
Nostris eriam impetum per molesti belli.
Et quandoq; fugisti ipse, quandoq; alios fugasti,
Inuenes, utruq; satis experti estis.
Nam ex illis qui audent unā persistentes
Cominus in hostes aduersos impetum faceres,
Per pauci occidunt, retroq; seruant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix

ΣΕΝΤΕΝΤΙΚΗ.

Ἐλσας τὸ πεῖτον μηγνυμένος τοιλέρες,
ὅτε γάρ τῶν θανατόν γε Φυγῆν εἰμαρμένον ἐστὶ^θ
ἄνδρι, οὐδὲ εἰπειγόντων γῆγε^θ αθανάτων.
Τοιλάκι δηϊότητα Φυγῆν καὶ δέπον ἀκύτων
ἔρχεται, οὐδὲ σίκωμοῖςα λίχεν θανάτου.
ἄλλ' οὐδὲ τοικαπονούμενος Θίλ^θ, οὐδὲ ποθήσεις;
τὸν δὲ ὄλιγον τειάχει, καὶ μεγαλεῖ, τὸν τοιαύτην
λαῶν γῆ ξύμπαντι πάθε^θ θραστέροφρον^θ αὐτὸς
θυήσκει^θ, ζώων δὲ ἄξι^θ ημιθέων.
ἄποτερος γάρ μη πάρεγον τὸ οὐθαλμεῖσιν ὁρῶσιν,
ἔρδει γῆ τοιλάκιον ἄξια μὴν^θ ἔχει.

Ἐ αὐτῷ.

ἄλλ' Ἡρακλῆ^θ γῆ ἀνίκητοι γῆ^θ ἐστι:
Θαρρεῖτο, οπως ζεὺς εὐχέντα λοξὸν ἔχει.
Μηδὲ αἰερῶν πληθεων δίκαιοντες, μηδὲ φοβεῖσθαι,
ιθὺς δὲ οἱ προμάχοις ἀστεῖον ἀπῆρε^θ εχέται,
εἰκθράτην τοιχεῖν θέμενος, θανάτου οὐ μελανάτη.
αἴγαστον λιῆρας τελίον Θίλας.
Ἴτε γῆς αἱ ἀρεστολυδάπρύτερη^θ δέριδηλαι,
τοῦ δὲ οὔγλεων ἑδάητ^θ δέριγαλες τοιλέμαι.
Ὕμητ^θ Φύγονταν τε διωκόντων τοι εὐθύνεθε,
οὐ τεοι. αἱ μοιοτέραν δὲ εἰς λεόραν ήλασατο.
οἱ μὲν γῆ τοιμῶσι παρ' αἰλήλοισι μείσουτες,
εἰς τοι εὐτοχεῖσιν καὶ προμάχοις ιέντες,
παρορότεροι θρησκευτοί, σακοί τοι λαόν ὅπιστοι.
πρεσβύτεροι δὲ αὐτοῖς τῶν τοιόλων δέρεται^θ

εδ

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

S E N T E N T I A E.

Eiusdem, vel Callini.

○ iuuenes, quid vult sibi tanta ignavia? vbinam

Sunt animi? num de finitimiis rubor est
Segniciem ob vestram? secura pace potiri

Creditis: at bello patria tota tremit:

Quilibet audacter in uortu surgat ad arma:

Atq; aliquis moriens ultima tela vibret.

Pro patria pulcrum est, natuq; & coniuge chara

Pugnare, & valida bella ciere inani.

Mors aderit, cum fatu volent, iam quis inibi recèrà

Prodeat in pugnam, cum citò copta fuit,

Tollens terribili gladium virtute, tegensq;

Fortia prægrandi pectora sub clypeo?

Effugere baud vlli mortem conceditur, et si

A superis ortum duceret ipse suum.

Sape quis à bello, telusq; reuersus, & hoste,

Repperit in proprijs adibis exitium:

Nec tamen hic gratus populo est, nec amabilis vlli:

Illum autem deflet cum iuiore senex.

Quippe sui desiderium post fatu relinquit

Fortis, at in vita est semideo similis.

Conspicitur siquidem veluti fortissima turru:

Nam qua multi agerent, omnia solus agit.

Eiusdem.

Aliud sed enim genus insuperabile, fortis

Est animo: nondum flexa Iouis facies.

Vos ne turba virum densus ne terreat hostis:

Omnis in aduersos obvia tela gerat.

Inuisamq; adeo statuens abrumpere vitam,

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

S E N T A N G E.

Eiusdem.

Homo cum sis, nihil affere stabile:
Nec ubi videris hominem certa
Spacis etatis primitio. etenim
Muse volvuris res in morem
Inconstantia rotat humanae.

Eiusdem.

Nec ullus expers criminis, nec mortis est.

Eiusdem.

Vt arma fugias, fata non fugies tamen.

Eiusdem.

De luce cassis cor memoriam non supra
Vnum tenebit, si cor habeamus, diem.

F I N I S.

L I P S I E,

Excudebant hæredes Georgij Defneti:

Anno

M. D. L X X X V I I .

